

Sagan om sällskapssjukan

Det var en gång ett land och ett folk, som hade erövat den stora skatt vi kallar Demokrati.

De hade erövat den genom att bekämpa den fasansfulla Makt-Draken, som härskat över dem i tusen sinom tusen år. Draken, som genom tiderna ständigt skiftat gestalt, från äldre epokers grymma slavdrivare till feodaltidens hänsynslösa jordägare, från krigsherrar till straffande präster och inkvisitörer, från enväldiga kungar och kejsare till samvetslösa diktatorer, ända till vissa av dagens näringslivsdirektörer och styrande politiker.

Det var inte så att Draken var helt besegrad när Demokratien hade erövrats, tvärtom, som direktör eller politiker dök han eller hon upp hela tiden lite var stans. Men Draken hade inte länge obegränsad Makt.

Dels medförde den erövrade Demokratiskatten att folket med jämna mellanrum kunde få säga hur de ville ha det. Det var kanske inte alltid det blev precis som de ville och hade tänkt. Men ett ord med i laget hade de, tillräckligt ofta för att den hemska tiden då Draken hade all Makt skulle falla i behaglig glömska.

Dels hade en ny Motmakt växt fram. En makt som liksom kunde ha tummen i ögat på såväl direktörs- som politikerdrakar. Så fort de försökte spruta eld eller annat skit över folket var Motmakten där och höjde sina tappra lansar. Många namn fick den: Det Fria Ordet, Den Tredje Statsmakten, Ljusets Riddare, Den Lille Mannens Försvare och så vidare. (Lustigt nog kallades Motmaktens vapen emellanåt också för drakar!)

Tack vare Motmaktens riddare (journalister, reportrar, fotografer, redaktörer och allt vad de kallades) blev folkets nyerövrade Demokratiskatt för var dag allt mer värdefull. Man fick visserligen putsa på den varje morgon, men med hjälp av Motmaktsriddarna glänste skatten allt vackrare och mer lysande för varje år som gick.

Till den stora Sällskapssjukan plötsligt bröt ut runt riddarborden.

Ingen vet varifrån det kom, men gradvis insmög sig hos riddarna en obetvinglig lust att umgås. Inte med varann - det hade de gjort alltför flitigt ända sen Motmaktens grundande – utan, ve och fasa, med Drakarna!

Plötsligt förvandlades maktkampens frontlinjer. De mjuknade liksom upp, blev allt mysigare och trivsammare (vilket i och för sig inte behöver vara något fel) och allt mindre iskallt blodigt fientliga (vilket de naturligtvis inte heller alltid behöver vara).

Det avgörande steget över gränsen, själva abdikationen eller deserterandet från Motmakten, togs dock rent fysiskt. Man började gå på samma informella klubbar, utbytte från början försiktiga men alltmer hjärtliga ryggdunkningar, festade så småningom tillsammans, åt samma härliga oxfiléer, drack allt oftare samma årgångsviner som Drakarna.

Och till slut begicks den mest oerhörda av gränsöverträdelser:

Man pussades!

Inte på det där ryska sättet, som politikerdrakarna brukar göra på Moskvas flygplats, utan på Riktigt.

Folkets och ljusets riddare, Motmaktens soldater, började kyssa de drakmunnar som nyss endast sprutat mer eller mindre giftig eld över landet.

Hur skulle folket nu nånsin kunna lita på sina riddare? Varför skulle den lille mannens försvarare längre kämpa mot drakar, vars läppar de ömt och förtroligt tryckt mot sina egna?

Ja, varför skulle de?

MATS NÖRKLIT